ଯୋଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ଏବଂ ଲାଓଦିକିୟ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ - ସଂଖ୍ୟା ଉଣେଇଶି

Jeff Pippenger
2025-12-25

ସଂଖ୍ୟା ଏକୋଣିଶ

ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ଯିଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ନାମ, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ବାକ୍ୟକୁ ମୋହରାଙ୍କିତ କରିବା ଏବଂ ପରେ ତାହାକୁ ଅମୋହରିତ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥାଏ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ, ଯିଏ ଦାଉଦଙ୍କର ମୂଳ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପୁସ୍ତକଟି ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଜୟଲାଭ କଲେ। ଦାଉଦଙ୍କର "ମୂଳ" ଥିଲେ ଯିଶୀ, ଏବଂ ଯିଶୀଙ୍କର ମୂଳ ଥିଲେ ଫାରେସ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ମୂଳ ଥିଲେ ଯିହୂଦା, ଏବଂ ତାଙ୍କର ମୂଳ ଥିଲେ ଯାକୁବ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ମୂଳ ଥିଲେ ଇସ୍‌ହାକ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ମୂଳ ଥିଲେ ଅବ୍ରାହାମ। ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଲ୍ଲେଖ ହେବା ସମୟରେ ଦାଉଦ କିମ୍ବା ଯିଶୀଙ୍କର ମୂଳ ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାକୁ, ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛି। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେତେବେଳେ ଯିଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶନ ଅମୋହରିତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବର ପ୍ରଧାନ ଗୁଣ ହେଉଛି ଯେ ସେ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା। ସେ କିଏ, ସେହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଯାହାକି ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ମୋହରାଙ୍କିତ କରିଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଅମୋହରିତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରନ୍ତି ଯେ ସମୟ ହୋଇଛି।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ବାକ୍ୟର ମୁଦ୍ରାମୋଚନ, ତାଙ୍କର ମୋଚନକାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଅଂଶ; କାରଣ ସେ ନିଜ ବାକ୍ୟର ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ନିଜ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ପୁନର୍ଜାଗରଣଗୁଡ଼ିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହନ୍ତି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଦାନିଏଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକ ଭଲିଭାବେ ବୁଝାଯିବ, ସେତେବେଳେ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମହାନ ପୁନର୍ଜାଗରଣ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ବାକ୍ୟର ଆଲୋକ ହିଁ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ପୁନର୍ଜାଗରଣ ଓ ସଂଶୋଧନ ସୃଷ୍ଟି କରେ।

ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କରି ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଅନ୍ତ୍ୟଦିନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମହାନ ସଂସ୍କାର ଘଟେ। ପବିତ୍ର ଇତିହାସର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଓ ସଂସ୍କାରଗୁଡ଼ିକ ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ପବିତ୍ର କାଳମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ରବିବାର ଆଇନର ଅଳ୍ପପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିବା ଶେଷ ମହାନ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଓ ସଂସ୍କାରକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିଲା। ସେହି ପୁନରୁତ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ମୋହର ଖୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ। ଯେପରି ଦାନିୟେଲ ପୁସ୍ତକ ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମୋହରବନ୍ଦ ହୋଇଥିଲା, ସେପରି ସାତ ଗର୍ଜନ ମଧ୍ୟ ମୋହରବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ 1260 ର ପ୍ରତୀକ ସହ ଯୋଡିତ ବିକୀରଣର ଏକ ଅବଧିର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଦେଖୁଁ ଯେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଏଗାରରେ, ମୋଶା ଓ ଏଲିୟା ସାଢେ ତିନି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାସ୍ତାରେ ମୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି। ଅଠାରୋତମ ପଦରେ ଆସି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧର ସମୟ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି। ମୋଶା ଓ ଏଲିୟା ମାନବୀୟ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତିର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ସେମାନେ 1260 ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଦିନ ଧରି ସଦୋମ ଓ ମିଶରର ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକରେ ବିକୀରିତ ହୋଇ ରହନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା।

ମୋଶା ଓ ଏଲିୟାଙ୍କ ୁ ତୃତୀୟ ପଦଠାରୁ ସପ୍ତ ମ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ , ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ରାସ୍ତ ାରେ ହତ କରାଯାଆନ୍ତ ି, ସେଠା ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ନିଜମାନଙ୍କ ର ସାକ୍ଷ ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ଶକ୍ତ ିଦାନ କରାଯାଇଥିଲା। ଯୋହନ ଦ୍ ିତୀୟ ପଦରେ ମନ୍ଦ ିରର ମାପ ଶେଷ କଲେ, ତାହାପରେ ମୋଶା ଓ ଏଲିୟାଙ୍କ ୁ ଟାଟବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି ନିଜମାନଙ୍କ ର ସାକ୍ଷ ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ଶକ୍ତ ିଦାନ କରାଯାଇଥିଲା। ଏଲିୟା ଓ ମୋଶାଙ୍କ ର ବାଉ ର୍। 1844 ମସିହାରେ ଫିଲାଦେଲଫିୟୀ ମିଲରାଇଟ୍ ଆଡେ ୍ଣ୍ଟ ିଜମ୍ କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ 1863 ସୁଦ୍ଧ ା ସେମାନଙ୍କ ର ସ୍ୱ ର ପିଢ଼ିରୁ ପିଢ଼ିକୁ ହସ୍ତ ାନ୍ତ ରିତ ହୋଇଆସୁଥିବା ରୀତିନୀତି ଓ

ପରମ୍ପ ରାମାନଙ୍କ ତଳେ ଦଫନ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ସେମାନଙ୍କୁ "ଟାଟବସ୍ତ୍ର " ପରିଧାନ କରି, 1୪63 ପରଠାରୁ ବଢୁଥିବା ଅନ୍ଧ କାରର ଏକ ପ୍ର ତୀକ ଭାବେ, ସାଢ଼େ ତିନି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ନିଜମାନଙ୍କ ର ସାକ୍ଷ ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ଶକ୍ତ ି ଦାନ କରାଯାଇଥିଲା।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍‌ଙ୍କ ଏହି ପରିଭାଷାକୁ—ଯେ ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ—"ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ଶୈଳୀରେ ପ୍ରୟୋଗ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ଏମିତି ଇତିହାସ ଗଠନ କରୁ ଯାହା ଏକ ସନ୍ଦେଶ ସହିତ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ "ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ଅନୁସାରେ, ସେହି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ—ଉଭୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଅଟନ୍ତି। ଜଣେ 1840 ଅଗଷ୍ଟ 11 ତାରିଖରେ ନିଜ ପାଦ ଭୂମି ଉପରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ରଖିଥିଲେ, ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣ 1844 ଏପ୍ରିଲ 19 ତାରିଖର ନିରାଶା ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମାନାନ୍ତର ଇତିହାସରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନ ହେଉଛି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ, ଯାହା ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକାମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧ। ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ସହ 1843 ଚାର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ କେତେକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଏକ ତ୍ରୁଟି ଥିଲା। ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସହ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକାମାନଙ୍କର ଏକ ପଥଚିହ୍ନ ଅଟେ; ସେ ତ୍ରୁଟିରୁ ନିଜ ହାତ ହଟାଇଦେଇଥିବା ବେଳେ ଏହା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା। ସେ ନିଜ ହାତ ହଟାଇଦେଇବା ପରେ, ସନ୍ଦେଶଟି କ୍ରମେ ବିକଶିତ ହୋଇ 1844 ଅକ୍ଟୋବର 22ର ନିରାଶାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ଏକ୍ସେଟର ଶିବିର-ସଭାରେ ତାହାର ଶିଖରରେ ପହଞ୍ଚିଲା।

ଏହି ଦୁଇଟି ରେଖା ଏକ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ସନ୍ଦେଶକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, କାରଣ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଆସେ ସେ ଗୋଟିଏ ପାଦ ଭୂମି ଉପରେ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ରଖେ, ଏବଂ ପ୍ରେରିତ ପ୍ରକାଶ ଆମକୁ ଜଣାଏ ଯେ ଏହା ଏକ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଦଶ କନ୍ୟାଙ୍କ ଉପମାରେ ବିଳମ୍ବ ସମୟର ଆରମ୍ଭକୁ ମଧ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏହି ପ୍ରଥମ ମାର୍ଗଚିହ୍ନରେ ଆମେ ଏହା ମଧ ଦେଖୁଅଛୁ ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତ ଏକ ମିଥ୍ୟାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରୁଛି। ୧୮୪୪ ମସିହା, ଏପ୍ରିଲ ୧୯ ତାରିଖରେ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗତ ଭାବେ ଏପରି ପ୍ରତୀତ ହେଲା ଯେପରି ଦର୍ଶନ ମିଥ୍ୟା କହିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଯେମାନଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା, ସେମାନେ ଅପେକ୍ଷା କଲେ, ଏବଂ ଯଦିଓ ଦର୍ଶନ ବିଳମ୍ବ କଲା, ତଥାପି ତାହା ମିଥ୍ୟା କହିଲା ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଗଢୁଥିବା ଏହି ରେଖାର ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ପ୍ରଥମ ନିରାଶାର ମିଥ୍ୟାକୁ ପ୍ରଥମ ମାର୍ଗଚିହ୍ନର ଏକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ।

ତାହା ପରେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତର ଚିହ୍ନ ଏବଂ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକାମାନେ ଦେଖାଉଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ ଭୁଲକୁ ଆବୃତ କଲେ, ଏବଂ ପରେ ସେହି ଭୁଲରୁ ନିଜ ହସ୍ତକୁ ହଟାଇଦେଲେ। ମିଲ୍ଲେରୀୟ ଇତିହାସରେ, ସେହି ଭୁଲକୁ ପରମେଶ୍ୱର ମେ 1842 ମାସରେ, ଯେତେବେଳେ ଚାର୍ଟ ମୁଦ୍ରିତ ହେଲା, ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ; ଏବଂ ପରେ 1843 ବର୍ଷ ଶେଷ ହେବାବେଳେ ସେହି ଭୁଲ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା; କିନ୍ତୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ପ୍ରଭୁ ସେହି ସଂଖ୍ୟାମାନଙ୍କର ଭୁଲରୁ ନିଜ ହସ୍ତକୁ ହଟାଇଦେଲେ। ସେହି ଭୁଲ ମେ 1842 ଠାରୁ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ପରବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଥିଲା। ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ପାଇଁ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତ ଏବଂ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକାମାନେ ମେ 1842 ରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି; କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଇତିହାସରେ ତାଙ୍କର ହସ୍ତର ଅପସାରଣ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାର ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଘଟିଥାନ୍ତା।

ଏହା "ହାତ"ର ମାର୍ଗଚିହ୍ନକୁ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏମିତି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ, ଯାହା ତାଙ୍କର ହାତ ଏକ ତ୍ରୁଟିକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିବାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ ପରେ ସେହି ତ୍ରୁଟିରୁ ତାଙ୍କର ହାତ ହଟାଯିବାରେ ଶେଷ ହୁଏ। ତାଙ୍କର ହାତ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦନ ଓ ଅନାଚ୍ଛାଦନର ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟ, ସେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଆଲୋକକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରି ପରେ ଅମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରୁଥିବାବେଳେ, ଯିହୂଦା ଗୋଷ୍ଠୀର ସିଂହଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅଟେ। ସେ ସତ୍ୟକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କଲେ, ପରେ ସେହି ଏକେ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କଲେ—ଏମିତି ଏକ ଭିନ୍ନ ଆଲୋକରେ, ଯାହା ମୂଳ ଆଲୋକକୁ ବିରୋଧ କରିନଥିଲା। ସେ ଏହା କଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମିଲେରାଇଟ୍ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର କ୍ରନ୍ଦନର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଓ ସଂସ୍କାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉ।

ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସହ ଯେ ବିଳମ ୍ବର ସମୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ସମୟ ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ଅପସାରିତ ହେବା ସହିତ ସମାପ୍ତ ହେଲା; ଏପରିକରେ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୟ ଆଲୋକ ଅମୁଦ୍ର ି ତ ହେଲା, ଯାହା "ସପ୍ତ ମ-ମାସ ଆନ୍ଦୋ ାଳନ"ର ଆରମ୍ଭ

କଲା ଏବଂ ଏହା Exeter ଶିବିର-ସଭାରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଡାକ ବାର୍ତ୍ତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଲା, ସେଠାରେ ସେହି ବାର୍ତ୍ତା ଏକ ଜ୍ୱାରଭାଟା ସଦୃଶ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ତରଙ୍ଗରେ ପରିଣତ ହେଲା, ଯାହା ମହା ନିରାଶାବେଳେ ବନ୍ଦ ଦ୍ୱାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଲା। ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଅମୁଦ୍ରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତିର ପ୍ରତିଫଳନ ଏକ କ୍ରମେ ବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଓ ସଂସ୍କାରକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା।

1863 ମସିହାରେ ଲାଓଡିସିଆନ୍‌ମିଲ୍ଲରାଇଟ୍‌ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଯୋର୍ଦ୍ଦାନ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ବର୍ଜିତ କରାଗଲା, ଏବଂ ଏଲିୟା ଓ ମୋଶାଙ୍କୁ ପଥର ମାରିବାର ଅପରାଧ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅରଣ୍ୟକୁ ନିଯୁକ୍ତ କରାଗଲା। ଉଇଲିୟମ୍‌ମିଲ୍ଲରଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଏଲିୟାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା, ଏବଂ ମିଲ୍ଲରଙ୍କ ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପକ ସନ୍ଦେଶ ମୋଶାଙ୍କ "ସାତ କାଳ" ଥିଲା। "ସାତ କାଳ"କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ମାନେ ମୋଶାଙ୍କୁ ବଧ କରିବା ଥିଲା, ଏବଂ ମିଲ୍ଲରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପକ ସତ୍ୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ମାନେ ଏଲିୟାଙ୍କୁ ବଧ କରିବା ଥିଲା। 1863 ମସିହାରେ ଦୂତ ଓ ସନ୍ଦେଶକୁ ରାସ୍ତାରେ ବଧ କରାଗଲା, ଏବଂ ସେହି ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ଥିଲା ଯିରିମିୟାଙ୍କ ପୁରାତନ ପଥମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ କବର ଖୋଜିବା। ସେମାନେ ରାସ୍ତାରେ ମୃତ ପଡ଼ିଥିଲେ—ଅର୍ଥାତ୍‌ସେମାନେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ସେମାନେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ "ସାତ ତୂରୀର ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାମାନ" ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ "ସେମାନଙ୍କ କ୍ରମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ" ସେଗୁଡ଼ିକ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ—ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଇତିହାସରେ।

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ଇତିହାସକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ଇତିହାସ ଉପରେ ଅଧିଷ୍ଠାପିତ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଗଠନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ହସ୍ତକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭବିନ୍ଦୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ, ଯାହା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଡାକର ପଥ ଉପରେ ଥିବା ଆଲୋକ ଅଟେ। ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଡାକର ମୂଳ ଆଲୋକ ପଥକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରେ, ଏବଂ ସେହି ପଥରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗମନରେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରୁଥିବା ଆଲୋକ ହେଉଛି ତାଙ୍କର "ଗୌରବମୟ ଦକ୍ଷିଣ ଭୁଜ"ର ଆଲୋକ।

> "ମୁଁ ଏପରି ଲାଗିଲି ଯେ, ମୁଁ ଆଲୋକରେ ଘେରିଯାଇଛି, ଏବଂ ପୃଥିବୀଠାରୁ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଉପରକୁ ଉଠୁଛି। ମୁଁ ପୃଥିବୀରେ ଆଡଭେଣ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଘୁରି ଚାହିଁଲି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଇଲି ନାହିଁ; ତାହାବେଳେ ଜଣେ ସ୍ୱର ମୋତେ କହିଲା, 'ପୁଣି ଦେଖ, ଏବଂ ଅଳ୍ପ ଉଚ୍ଚକୁ ଚାହିଁ ଦେଖ।' ଏହାରେ ମୁଁ ମୋର ଚକ୍ଷୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇଲି, ଏବଂ ଦେଖିଲି ଗୋଟିଏ ସିଧା ଏବଂ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପଥ, ଯାହା ପୃଥିବୀର ବହୁତ ଉପରେ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଯାଇଥିଲା। ଏହି ପଥରେ ଆଡଭେଣ୍ଟ ଲୋକମାନେ ସେହି ନଗରଦିଗକୁ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ, ଯାହା ପଥର ଦୂରସ୍ଥ ଶେଷପ୍ରାନ୍ତରେ ଥିଲା। ପଥର ଆରମ୍ଭରେ ସେମାନଙ୍କ ପଛ ପଟେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ସ୍ଥାପିତ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ଜଣେ ଦୂତ ମୋତେ କହିଲେ, ସେହିଟା 'ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା।' ଏହି ଆଲୋକ ସମଗ୍ର ପଥ ଜୁଡ଼ି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଦ ପାଇଁ ଆଲୋକ ଦେଉଥିଲା, ଯେଣୁ ସେମାନେ ଠୋକର ଖାଇ ନପଡ଼ନ୍ତି।"
>
> "ଯଦି ସେମାନେ ନିଜ ଚକ୍ଷୁକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ, ଯିଏ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ସହର ଦିଗକୁ ନେତୃତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, ସ୍ଥିର ରଖିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସେମାନେ ନିରାପଦ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ରେ କେହି କେହି କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ, ଏବଂ କହିଲେ ଯେ ସହର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୂରରେ ଅଛି, ଏବଂ ସେମାନେ ଆଶା କରିଥିଲେ ଯେ ଏହାର ପୂର୍ବରୁ ସେଥିରେ ପ୍ରବେଶ କରିସାରିଥାନ୍ତେ। ତାହାବେଳେ ଯୀଶୁ ନିଜ ମହିମାମୟ ଦକ୍ଷିଣ ବାହୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ବାହୁରୁ ଏକ ଆଲୋକ ନିର୍ଗତ ହୋଇ ଆଡଭେଣ୍ଟ ଦଳର ଉପରେ ତରଙ୍ଗିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ 'ଆଲେଲୁୟା!' ବୋଲି ଉଚ୍ଚରଣ କରୁଥିଲେ। ଅନ୍ୟମାନେ ଅସାବଧାନତାର ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଥିବା ଆଲୋକକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, ଏବଂ କହିଲେ ଯେ ଏତେ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିଥିଲେ ପରମେଶ୍ୱର ନୁହେଁ। ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଥିବା ଆଲୋକ ନିଭିଗଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଦତଳକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ିଦେଲା; ତାହାରେ ସେମାନେ ଠୋକର ଖାଇଲେ, ଲକ୍ଷ୍ୟଚିହ୍ନ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହରାଇଦେଲେ, ଏବଂ ପଥରୁ ଖସି ତଳେ ଥିବା ଅନ୍ଧକାରମୟ ଓ ଦୁଷ୍ଟ ଜଗତରେ ପଡ଼ିଗଲେ।" Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଗୌରବମୟ ଭୁଜ ଉଠାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେବାର ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ନିଜ "ହାତ"କୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ଆମେ 1840 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 11 ତାରିଖରେ ଅବତରିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ସହିତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନକୁ ଏକତ୍ର କରୁ, ଆମେ ଦେଖୁଅଛୁ ଯେ

ଉଭୟ ଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା।

> ମୋତେ ଦେଖାଯାଇଥିଲା ଯେ, ପୃଥିବୀରେ ଚାଲିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ସମଗ୍ର ସ୍ୱର୍ଗ କେତେ ଗଭୀର ଆଗ୍ରହ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା। ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ପରାକ୍ରମଶାଳୀ ଦୂତଙ୍କୁ ଅବତରଣ କରି ପୃଥିବୀର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ସତର୍କ କରିବାର ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ। ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସନ୍ନିଧିଠାରୁ ସେହି ଦୂତ ବିଦାୟ ନେବାବେଳେ, ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଏବଂ ମହିମାମୟ ଆଲୋକ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିଲା। ମୋତେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ, ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ନିଜ ମହିମାରେ ପୃଥିବୀକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆସନ୍ତା କ୍ରୋଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଣିଷକୁ ସତର୍କ କରିବା। ...
>
> "ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ପୃଥିବୀକୁ ଅବତରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ କରାଗଲା। ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ରଖିଦେଲେ, ଏବଂ ସେ ପୃଥିବୀକୁ ଆସୁଥିବାବେଳେ ଘୋଷଣା କଲେ, 'ବାବିଲୋନ ପତିତ ହୋଇଛି, ପତିତ ହୋଇଛି।' ତାହାପରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି, ନିରାଶ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ପୁନର୍ବାର ସ୍ୱର୍ଗଦିଗରେ ନିଜ ଚକ୍ଷୁ ଉଠାଇଲେ, ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଆଶା ସହିତ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରକାଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଅନେକେ ମନେ ହେଉଥିଲେ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଜଡ଼ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଗଲେ, ମନେ ହେଉଥିଲା ସେମାନେ ନିଦ୍ରାଗ୍ରସ୍ତ; ତଥାପି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ମୁହଁମଣ୍ଡଳରେ ଗଭୀର ଶୋକର ଚିହ୍ନ ଦେଖିପାରୁଥିଲି। ନିରାଶ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବିଳମ୍ବର ସମୟରେ ଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଦର୍ଶନର ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ। 1843 ମସିହାରେ ଯେ ସମାନ ପ୍ରମାଣ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲା, ସେହି ପ୍ରମାଣହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ 1844 ମସିହାରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା। ତଥାପି ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ଅଧିକାଂଶଙ୍କ ନିକଟରେ ସେହି ଉତ୍ସାହ ନଥିଲା, ଯାହା 1843 ମସିହାରେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା। ସେମାନଙ୍କର ନିରାଶା ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ମ୍ଳାନ କରିଦେଇଥିଲା।" Early Writings, 246, 247.

ଉଭୟ ଦୂତ ତିନିଜଣ ଦୂତଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଜଣେ, ଏବଂ ସେମାନେ ମିଶିକରି ଏକ ପ୍ରତୀକ ଗଠନ କରନ୍ତି; ତେଣୁ ସେମାନେ ଯେ ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ସେହି ଅର୍ଥରେ ପରସ୍ପର ସମନ୍ୱିତ ଅଛନ୍ତି, ଯଦ୍ୟପି ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜସ୍ୱ ବିଶିଷ୍ଟ ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଉଭୟ ଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟିଏ "ଲେଖା" ଅଛି, ଯାହା ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। "ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସହ ସମାନ୍ତରାଳ ଭାବେ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ଥିବେ।"

> "ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ 14ର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଧାରାରେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଥମି ଯିବାକୁ ନୁହେଁ। ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସନ୍ଦେଶ ସହ ସମାନାନ୍ତର ଭାବେ ଚାଲିବାକୁ ଅଟେ। ତୃତୀୟ ଦୂତ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ତାଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି। ଯୋହନ କହିଥିଲେ, 'ଏହି ସବୁ ପରେ ମୁଁ ଆଉ ଜଣେ ଦୂତଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଦେଖିଲି; ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମହାଶକ୍ତି ଥିଲା, ଏବଂ ପୃଥିବୀ ତାଙ୍କର ମହିମାରେ ଆଲୋକିତ ହେଲା।' ଏହି ଆଲୋକପ୍ରଭାରେ, ତିନୋଟି ସନ୍ଦେଶର ସମସ୍ତ ଆଲୋକ ଏକତ୍ର ସଂଯୁକ୍ତ ଅଛି।" The 1888 Materials, 803, 804.

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରୋର ଦୂତଙ୍କୁ ତୃତୀୟ ଦୂତ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତମାନେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରୋର ତୃତୀୟ ଦୂତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସ ସହ ସମାନାନ୍ତରରେ ଚାଲିବାକୁ ଥିବେ। ଏହିପରି, ସେ ୧୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୮୪୦ରେ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ଅବତରଣକୁ 9/11 ସହ ସମ୍ମିଳିତ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରୋର ଦୂତ ହେଉଛନ୍ତି "ତୃତୀୟ ଦୂତ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରୁଛନ୍ତି। ତୃତୀୟ ଦୂତ ଏହି ତିନିଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଶେଷ, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଦୂତ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ପ୍ରତିରୂପ ଦିଆଯାଇଛି; ଏହି କାରଣରୁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଆମକୁ ଜଣାନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ମିଶନ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରୋର ଦୂତଙ୍କର ମିଶନ ସହ ଅଭିନ୍ନ ଥିଲା, କାରଣ ଉଭୟ ଦୂତଙ୍କର ମିଶନ ଥିଲା "ତାହାର ମହିମାରେ ପୃଥିବୀକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିବା।"

"ସାତ ଗର୍ଜନ" ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତମାନଙ୍କ ଇତିହାସ ମଧ୍ୟରେ ଘଟଣାମାନଙ୍କ ଏକ ରୂପରେଖାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ତୃତୀୟ ଦୂତର ଇତିହାସରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେବ। ପ୍ରେରଣା ଏହିପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଛି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ

ଏହି ଇତିହାସଗୁଡ଼ିକୁ “ପଙ୍କ୍ତ ି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତ ି” ଭାବେ ସମରେଖାରେ ରଖି, 1840 ମସିହାରେ ପ୍ର ଥମ ଦୂତଙ୍କ ର ଅବତରଣ 9/11 ରେ ତାଙ୍କ ର ଅବତରଣ ସହିତ ସମରେଖୀତ ହୁଏ। ଏହା ଏକ ପରୀକ୍ଷ ।କାରୀ ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରେ, ଯାହାକୁ ଦୁଇ ସାକ୍ଷ ୀଙ୍କ ସହିତ ଗ୍ର ହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟ କ, ଏବଂ ଏହା ପ୍ର ଥମ ମାର୍ଗଚିହ୍ନ ସହିତ ଏକ ନିରାଶାକୁ ସମରେଖୀତ କରେ।

“ସାତ ଇଳିତ” ଏକ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଗୋଟିଏ ନିରାଶାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ବଡ଼ ନିରାଶାରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ।

ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ଅବତରଣର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ରେଖାକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସହିତ ସମରେଖିତ କରାଯାଇଲେ, ସେଥିରୁ “ସତ୍ୟର ଏକ ସଂରଚନା” ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ। ସତ୍ୟକୁ ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେପରେ ପରିଭାଷିତ କରାଯାଏ, ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ ପଦକ୍ଷେପ ଏକେଇ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପ୍ରଥମ ଦୁଇ ଦୂତଙ୍କୁ ଏହି ଆକୃତି ସହିତ ସମରେଖିତ କରିବା ଦ୍ୱାରା, ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କୁ ନିୟେ ଗଠିତ ଏକ ସଂରଚନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ଯାହା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠର ଅଧ୍ୟାୟର ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ; ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠର ଅଧ୍ୟାୟର ତୃତୀୟ ଦୂତ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ—ଉଭୟ ଦୂତଙ୍କର ଏକ ସଂଯୋଗ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରର ତୃତୀୟ ଦୂତ ଦୁଇଟି ସ୍ୱରରୁ ଗଠିତ। ପ୍ରଥମ ସ୍ୱରଟି 9/11 ରେ ନ୍ୟୁୟର୍କର ଭବନଗୁଡ଼ିକ ଧ୍ୱସ୍ତ ହେଲାବେଳେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଚତୁର୍ଥ ପଦର ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱରଟି ହେଉଛି ରବିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା। 9/11 ଠାରୁ ରବିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରର ତୃତୀୟ ଦୂତ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଏକ ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏହା ସତ୍ୟ ଥିବାରୁ, ସେହି ଦୁଇ ଦୂତଙ୍କର ଇତିହାସକୁ “line upon line” ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରର ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା—ମାନେ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସହ ସମରେଖିତ କରିବା।

ପ୍ରଥମ ନିରାଶାର ସମୟରେ ଦୁଇଜଣ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଆସନ୍ତି, ଏବଂ ଉଭୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଭବିଷ୍ୟଦର୍ଶୀ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଥିବା ଏକ ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ବାର୍ତ୍ତା ଅଛି। ପରବର୍ତ୍ତୀଭାବେ ଏହି ରେଖାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ପଥଚିହ୍ନ ହେଉଛି ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକା, ଯାହା ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ରେଖାରେ, 1843 ଚାର୍ଟ 1842 ମସିହାର ମେ ମାସରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ରେଖାରେ କୌଣସି ଚାର୍ଟ ଥିଲା ନାହିଁ। ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଆଗମନରେ ଚାର୍ଟର ଭୂମିକା ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ରେଖାରେ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକାର ପଥଚିହ୍ନ ହେଉଛି 1843 ଚାର୍ଟର ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକରେ ଥିବା ଏକ ତ୍ରୁଟିରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତକୁ ହଟାଇ ଦେବା।

ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ମାର୍ଗଚିହ୍ନରେ ଥିବା ଏକ ତ୍ରୁଟିକୁ ତାଙ୍କ ହାତ ଆବୃତ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ରେଖାରେ ସେହି ଏକେଇ ମାର୍ଗଚିହ୍ନରେ ତାଙ୍କ ହାତ ହଟାଯାଇଥିଲା। ଏହିପରି, ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସମାନାନ୍ତର ରେଖାମାନଙ୍କରେ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ଫଳକମାନଙ୍କର ମାର୍ଗଚିହ୍ନ ଦୁଇଟି ପଦକ୍ଷେପକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପରେ ତାଙ୍କ ହାତ ଏକ ତ୍ରୁଟିକୁ ଆବୃତ କରେ, ଏବଂ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ଫଳକମାନଙ୍କର ମାର୍ଗଚିହ୍ନର ଅବଧିର ଶେଷରେ ସେ ତାଙ୍କ ହାତ ହଟାନ୍ତି। ବିଳମ୍ବ ସମୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ହାତ ହଟାଇବା ସହିତ ଆରମ୍ଭ କରି ବିଳମ୍ବ ସମୟ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ଫଳକମାନଙ୍କର ମାର୍ଗଚିହ୍ନ ଏକ ସେହି ପ୍ରକାର ସମୟାବଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହାର ଆରମ୍ଭରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ହାତ ଏବଂ ଶେଷରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ହାତ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି।

ପ୍ରଥମ ନିରାଶାବସ୍ଥାରେ ଦୁଇଟି ହାତ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କ ପାଖରେ ଏମିତି ଏକ ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ବାର୍ତ୍ତା ଅଛି, ଯାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଭକ୍ଷଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ପରେ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯାହା ଭିତ୍ତିମୂଳକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଯାହା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ ଆବରଣ କରିବାରେ ଓ ସମାପ୍ତ ହୁଏ ତାଙ୍କର ହାତ ଉନ୍ମୋଚନ କରିବାରେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନ ହେଉଛି Exeter ଶିବିର ସଭା, ଯେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର କ୍ରନ୍ଦନ ସେମାନଙ୍କୁ ପୃଥକ କରେ ଓ ଶୁଦ୍ଧ କରେ, ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ହାତକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବେ।

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦିଗକୁ ନିଜ ହାତ ଉଠାଇ ଶପଥ କଲେ ଯେ ସମୟ ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ। ସେ ସେହି "ସାତ ଗର୍ଜନ"କୁ ମାତ୍ର ସୀଲମୁଦ୍ରା କରିଥିଲେ, ଯାହା ପ୍ରଥମ ଦୁଇ ଦୂତଙ୍କର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ଏବଂ ତୃତୀୟଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୁଏ। ସେ "ସାତ ଗର୍ଜନ"କୁ ସେପରି ସୀଲମୁଦ୍ରା କଲେ, ଯେପରି ସେ ଦାନିଏଲଙ୍କର ବାରୋ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ସୀଲମୁଦ୍ରା କରିଥିଲେ। ଦାନିଏଲଙ୍କର ବାରୋ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ତିନୋଟି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସମୟ-ଅବଧିର ପ୍ରଥମରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦୁଇହାତ ସ୍ୱର୍ଗ ଦିଗକୁ ଉଠାଇ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଜାଙ୍କର ଛିଟରାଇବା ସମାପ୍ତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଯେମାନେ "ବିସ୍ମୟର ପାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ" ହେବେ, ସେମାନେ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବେ ଏବଂ ଏକ ନିବେଦନ ରୂପେ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯିବେ। ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଗଠନ ବିଷୟରେ ବିଚାର କରୁଛୁ, ସେହି ଗଠନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପରେ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ।

ସେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟକୁ ଆବୃତ କରନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଏକ ନିରାଶା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ; ଏବଂ ସେ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ହାତକୁ ହଟାନ୍ତି, ଆଲୋକ ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ, ଏବଂ ସେହି ଆଲୋକ ହେଉଛି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ସନ୍ଦେଶର ଆଲୋକ। ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରୁ ମହା ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗାର ସ୍ୱାକ୍ଷର ବହନ କରେ ଏବଂ ସତ୍ୟର ଗଠନର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଛି। ଆରମ୍ଭ ଶେଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଏହି ଦୁଇ ନିରାଶାର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନ ହବକ୍କୂକଙ୍କ ପଟିକାମାନଙ୍କର ମୋହରବନ୍ଦ ଓ ମୋହରମୁକ୍ତ କରିବାର ପ୍ରଭାବକୁ ଚିତ୍ରଣ କରେ, ଯାହା ଯିରିମିୟାଙ୍କ ପୁରାତନ ପଥମାନଙ୍କର ଏକ ଉନ୍ମୋଚନ ଅଟେ, ଏବଂ ରବିବାର ଆଇନର ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ଉପରେ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମିତ ହୁଏ ସେହି ଭିତ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେତେବେଳେ ସମାପ୍ତ ମନ୍ଦିର ସମସ୍ତ ପର୍ବତରୁ ଉପରକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୁଏ। ସତ୍ୟର ବାକ୍ୟରେ ଥିବା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନ ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଇତିହାସରେ, ଯାହା ଗହମ ଓ କୁସିଆର ଶେଷ ପୃଥକ୍କରଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ।

ହବକ୍କୂକଙ୍କ ତାଲିକାମାନଙ୍କର ପଥଚିହ୍ନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ରୋହକୁ କ୍ରମୋନ୍ନତିଶୀଳ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ କରାଯାଇଛି; କାରଣ ଏହା ଏକକ ପଥଚିହ୍ନ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆରମ୍ଭ ଓ ସମାପ୍ତି ସହିତ ଥିବା ଏକ ଅବଧି, ଯାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ କରାଯାଇଛି। ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ ଦୁଇଥର ଦେଖାଯାଏ, କାରଣ ସେଠାରେ ଦୁଇଜଣ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ହାତରେ ଉଭୟଙ୍କର ଏକେକ ସନ୍ଦେଶ ଅଛି। ବିଦ୍ରୋହର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନରେ ଏକ ଆରମ୍ଭକାରୀ ହାତ ଓ ଏକ ସମାପ୍ତିକାରୀ ହାତ ଅଛି; ତେଣୁ ଏହାର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି ହାତ ଅଛି। ବଡ଼ ନିରାଶାର ତୃତୀୟ ପଥଚିହ୍ନ, ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ନିଜ ହାତ ଉଠାଇ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଶପଥ କରୁଥିବାରେ ପରିଚିତ କରାଏ, ଯେଉଁଠାରେ ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେପରି ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ବାରରେ ଥିଲା। ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସେହି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାର କରୁଥିବା ପ୍ରଥମ ଦୁଇଜଣ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଗଠନର ସମାପ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ସେଠିଏ ସେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟର ପ୍ରୟୋଗକୁ ସମାପ୍ତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ନିଜକୁ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ଏକ ସମାନାନ୍ତର ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ଏକ ହାତ ଉଠାଉନାହାନ୍ତି, ବରଂ ଉଭୟ ହାତ ଉଠାଉଛନ୍ତି।

ଦାନିୟେଲ ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ କାଳଖଣ୍ଡ ଅଛି, ଯେଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତିମ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥାଏ, କାରଣ ଏହିଯେ ଅନ୍ତିମ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସି ପଡ଼େ। ଦାନିୟେଲଙ୍କ ଶେଷ ପରାକାଷ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦର୍ଶନରେ ପ୍ରଥମେ ଯାହା ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଥିଲା, ସେହିଟି ହେଉଛି ଯେ ଦାନିୟେଲ—ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି—ସେ ବିଷୟଟି ଓ ଦର୍ଶନ ଉଭୟର ଜ୍ଞାନ ରଖିଥିଲେ। ଦାନିୟେଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶେଷରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା କଥା ହେଉଛି, କିପରି ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତିମ ପୁନର୍ଜାଗରଣ ଓ ସଂସ୍କାର ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟରତ କରିଥିଲେ, ଯେମାନେ "ବୁଝୁଥିବା" ବୋଲି ପରିଚିହ୍ନିତ। ସେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର "ସାତଟି ଗର୍ଜନ"ର ଉନ୍ମୋଚନକୁ ଦାନିୟେଲ ଦ୍ୱାଦଶର "ତିନୋଟି କାଳଖଣ୍ଡ"ର ଉନ୍ମୋଚନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କରି, ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସମ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି।

ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନଙ୍କ ଶକ୍ତିକୁ ଛିଟରାଇବାର ସାଢେ ତିନିଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଦିନର ଶେଷରେ ସମସ୍ତ "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟ" ସମାପ୍ତ ହେବ—ସେ ଜୁଲାଇ 2023 କୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଏଗାରରେ ଥିବା ରାସ୍ତାମାନଙ୍କରେ ମୃତ୍ୟୁର ସାଢେ ତିନି ଦିନ ସମାପ୍ତ

ହୋଇଥିଲା। ଏବେ ସେହି ଆଶ୍ଚ ର୍ଯ୍ୟ କର କାର୍ଯ୍ୟ ମାନେ ରବିବାର ଆଇନର ପୂର୍ବରୁ ସମାପ୍ତ ହେବ। ସେ ଗୋଟିଏ ନୁହେଁ, ବରଂ ଦୁଇହାତ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ଜୁଲାଇ 2023 କୁ ଚିହ୍ନ ିତ କଲେ। ଏପରି କରି ସେ ବିଳମ ୍ବର ସମୟର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରୁଥିଲେ, ଯେପରି ସେ ମିଲେରାଇଟ ଇତିହାସର ଭୁଲରୁ ନିଜ ହାତକୁ ହଟାଇଥିଲେ। ପ୍ର ଥମ ନିରାଶା 18 ଜୁଲାଇ 2020 ରେ ଘଟିଥିଲା, ଯାହା ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ର ପ୍ର ଥମ ନିରାଶା ଦ୍ୱ ାରା ପୂର୍ବଛାୟିତ ଥିଲା, ଏବଂ ବିଳମ ୍ବର ସମୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଚାଲିଥିଲା, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ସେ ଜୁଲାଇ 2023 ରେ ନିଜ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜନମାନଙ୍କ ୁ ସଙ୍ଗ ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ଦ୍ୱ ିତୀୟଥର ନିଜ ହାତକୁ ପ୍ର ସାରିତ କଲେ।

ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ଭୁଲକୁ ଆବୃତ କରାଯାଇଥିବାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି; ମିଲେରୀୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ଭୁଲ ଥିଲା ୨୨ ଅକ୍ଟୋବର, ୧୮୪୪ ପରିବର୍ତ୍ତେ ୧୮୪୩ ବର୍ଷକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା। ସେହି ନିରାଶା ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ବାରୋଟିଏ ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି। ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଭୁଲକୁ ଆବୃତ କରାଯାଇଥିବାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲେ ସେହି ମିଲେରୀୟମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ। ବାରୋଟିଏ ପଦରେ ଥିବା ଶବ୍ଦ ହେଉଛି "ଆସେ।" ଧନ୍ୟ ସେ, ଯେଉଁଜଣ ଅପେକ୍ଷା କରେ, ଏବଂ ଯେ ୧୩୩୫ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ "ଆସେ"; ଧନ୍ୟ ସେ, ଯେ ୧୯ ଏପ୍ରିଲ, ୧୮୪୪ର ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ "ଆସେ।" "ଆସେ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଏହି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ "ସ୍ପର୍ଶ କରିବା।" ମିଲେରୀୟମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନିରାଶାର ଅନୁଭବ କଲେ, ଯେତେବେଳେ ୧୮୪୩ ବର୍ଷ ୧୮୪୪ ବର୍ଷକୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲା। ଦାନିଏଲ ଦ୍ୱାଦଶର ବାରୋଟିଏ ପଦ ୧୯ ଏପ୍ରିଲ, ୧୮୪୪ର ଉଭୟଙ୍କ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ, କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ସରାସରି ଭାବରେ ୧୮ ଜୁଲାଇ, ୨୦୨୦ର ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନଟ କରେ।

ଶେଷ ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ ଏବଂ ଗହମ ଓ ନକଲି ଧାନ୍ୟର ଶେଷ ପୃଥକ୍କରଣ ସାଧିତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଖୋଲାଯାଇଥିବା ତିନିଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି ଏବଂ ଶେଷ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି—ଏପରିକରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରୁଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଆଲୋକର ଖୋଲିବାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରି—ସେହି ଏକେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି ଅଟେ।

ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟର ପ୍ରଥମ କାଳଖଣ୍ଡଟି ହେଉଛି ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ୧୧ର ସାଢେ ତିନି ଦିନର ଛିତରାଇବାର ୨୦୨୩ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦର ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଶେଷ, ଏବଂ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦ୍ୟର କାଳଖଣ୍ଡଟି ହେଉଛି ସେହି ଏକେ ଛିତରାଇବାର ୨୦୨୦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦର ଜୁଲାଇ ୧୮ ତାରିଖରେ ଆରମ୍ଭ। ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା, ଦାନିଏଲ ୧୨ରେ ସାତ ଗର୍ଜନର ଇତିହାସକୁ ସେହି ଇତିହାସ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ, ଯାହା ୨୦୨୦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦର ଜୁଲାଇ ୧୮ ତାରିଖର ନିରାଶାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ, ପରେ ସାଢେ ତିନି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଦିନ ପରେ ୨୦୨୩ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦର ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଶେଷ ହୁଏ। ଏହା ପରି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ଏକ କଥା ହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ଶେଷ ବିଳମ୍ବ ସମୟର ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲେ, ସେ ତାଙ୍କର ଏକ ହାତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଉଭୟ ହାତ ସ୍ୱର୍ଗଦିଗରେ ଉଠାଇ, ଯିଏ ଯୁଗାନୁଯୁଗ ଜୀବନ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ନାମରେ ଶପଥ କଲେ।

ଯିଏ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର, ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଶପଥ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ସ୍ଥାନରେ ହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତିଜନଙ୍କ କାହାଣୀର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ରାମଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସହିତ ଡାକିଥିଲେ, ଏବଂ ପରେ ଏକ ଶପଥ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ। ତୁମର ଜୋତା ଖୋଲ, ତୁମେ ପବିତ୍ର ଭୂମିରେ ଅଛ!

ତିନିଟି ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ସମୟ-ଅବଧିର ମଧ ସ୍ଥ ଅକ୍ଷ ରଟି, ପଦ ଏଗାରର 1290 ବର୍ଷରେ ପ୍ର ତିନିଧିତ 430 ବର୍ଷର ଅବ୍ର ାମ ଓ ପୌଲଙ୍କ ଚୁକ୍ତ ିକାଳୀନ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀର ଓମେଗା-ପୂରଣ ବ୍ୟ ତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ। ମିଲରୀୟ ବୁଝାପଡ଼ା ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ପଦଟି, ପାପାତନ୍ତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ର ସ୍ତ ୁତିର ତିରିଶି ବର୍ଷର ଏକ ଅବଧିକୁ ଚିହ୍ନ ଟ କଲା, ଏବଂ ତାହାପରେ ଆସୁଥିବା ପାପାତନ୍ତ୍ର ୀୟ ନିର୍ଯାତନାର 1260 ବର୍ଷକୁ ମଧ ସୂଚିତ କଲା। ଅବ୍ର ାମଙ୍କ ର 430 ବର୍ଷ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦ ିଷ୍ଟ ଜାତିରେ ଦାସ୍ୟ ତା ଓ ମୁକ୍ତ ିକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ପ୍ର ଥମ ତିରିଶି ବର୍ଷ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ଅବ୍ର ାମ ସହିତ ଚୁକ୍ତ ିରେ ପ୍ର ବେଶ କରିବାକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିବା ସତ୍ୟ ସହିତ ଏହା ସମ ୍ବନ୍ଧ । ଯାଜକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତିରିଶି ବର୍ଷର ପ୍ର ସ୍ତ ୁତି 1989 ମସିହାରେ, ଶେଷ ସମୟରେ,

ଆରମ୍ଭ ହେଲା; ଏବଂ ଏହି ତିରିଶି ବର୍ଷ ରବିବାର ଆଇନ ସମୟରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ପଦଟି ଚିହ୍ନଟ କରେ ଯେ ଉଜାଡ଼ର ଘୃଣ୍ୟ ବସ୍ତୁ ସ୍ଥାପିତ ହେବ, ଏବଂ ତାପରେ ସେହିଟି ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ତେରୋ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯୋହନଙ୍କ 42 ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ମାସ ସହ ସମନ୍ୱିତ ହୋଇ 1260 ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ନିର୍ଯାତନା କରିବ।

ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ସଂଶୋଧନାତ୍ମକ ଆନ୍ଦୋଳନ 1989 ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ରବିବାରୀୟ ବିଧିଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏଥିବା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ସଙ୍କଟକାଳରେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଯାଜକମଣ୍ଡଳୀକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ହିଦ୍ଦେକଲର ଜଳର ଉପରେ ଦାଣ୍ଡାଇ ନିଜର ଉଭୟ ହସ୍ତକୁ ସ୍ୱର୍ଗଦିଗକୁ ଉତ୍ତୋଳନ କରି, ଶପଥ କଲେ ଯେ, ଯେତେବେଳେ July 18, 2020 ଠାରୁ July 2023 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଛିଣ୍ଡିବିଛିଣ୍ଡା କରିବା ପୂରଣ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ନିଜ ଦେବତ୍ୱକୁ ମାନବତା ସହିତ ଏକତ୍ର କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ବିଷୟମାନ ସମାପ୍ତ ହେବ।

ଏହା ସେହି ଏକେଇ ଘୋଷଣା, ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟର, ସାତ ଗର୍ଜନର ପରମ୍ପରାରେ; କାରଣ ସେ ସେଠାରେ କେବଳ ସମୟର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପ୍ରୟୋଗକୁ ସମାପ୍ତ କରିନଥିଲେ, ବରଂ ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଯେ ସପ୍ତମ ତୂରୀର ଧ୍ୱନି ହେବାର ଦିନମାନଙ୍କରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନିଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବ। ଦାନିଏଲ ବାରର ସମାନ୍ତର ଅଂଶ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରେ ଯେ, ଯେତେବେଳେ 2023 ମସିହାର ଜୁଲାଇରେ ଛିତରାଇବାର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ସମାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ, ଯାହାକି ସପ୍ତମ ତୂରୀର ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଉଭୟ ସମାନ୍ତର ଅଂଶରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିଜ ହାତ ଉତ୍ତୋଳନ କରି ଶପଥ କରିବା ସହ ସମକାଳୀନ ଥିଲା।

ଦାନିଏଲ ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ତ୍ରିଗୁଣ ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରଥମ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡ ଓ ଶେଷ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡରେ ଏକ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ଚିହ୍ନ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି। ସପ୍ତମ ପଦର ପ୍ରଥମ କାଳଖଣ୍ଡ ସେହି ଏକେଇ କାଳଖଣ୍ଡର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହାର ଆରମ୍ଭକୁ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦ ସୂଚିତ କରେ। ସପ୍ତମ ଓ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ 'ଶେଷ ସମୟ'ର ଇତିହାସରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ସପ୍ତମ ପଦର ଆଲ୍ଫା କାଳଖଣ୍ଡ ଓ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦର ଓମେଗା ଇତିହାସର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ରବିବାର ଆଇନରୁ ମାଇକେଲ ଉଠି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାନବଜାତିର ଅନ୍ତିମ ବିଦ୍ରୋହ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏହା ସେହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ହିଁ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି ଯେଉଁଠାରେ ମାଇକେଲ ଉଠି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୁଅନ୍ତି।

ମଧ୍ୟକାଳୀନ ବିଦ୍ରୋହ ପ୍ରଥମତଃ ବିଦ୍ରୋହର ବାହ୍ୟ ଇତିହାସ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ତିରିଶି ବର୍ଷ ହେଉଛି ସେହି ଯାଜକମାନଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଆନ୍ତରିକ ଇତିହାସ, ଯେମାନେ ପରବର୍ତ୍ତୀ 1260 ଅବଧିରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିବା ବାହ୍ୟ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସହ ସରାସରି ମୁହାଁମୁହିଁ ସଂଘର୍ଷରେ ଅଛନ୍ତି।

ମଧ୍ୟକାଳ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷରର ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ପରୀକ୍ଷାକାଳ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଥିବା ସମୟରେ ପୃଥିବୀ ଗ୍ରହରେ ମହାବିବାଦର ଅନ୍ତିମ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଥିବାରୁ ଏହା ଆନ୍ତରିକତା ସହ ଏକତ୍ରିତ ହୁଏ। ବାହ୍ୟ ଏବଂ ଆନ୍ତରିକର ଏହି ସଂଯୋଗ ଦାନିଏଲଙ୍କର ଶେଷ ଦର୍ଶନର ସନ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା ହିଦ୍ଦେକେଲ ନଦୀ ଏବଂ ସେହି ତିନୋଟି ଅଧ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଯେଉଁମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ସ୍ୱାକ୍ଷର ବହନ କରନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟର ଗଠନ ଉପରେ ନିର୍ମିତ ଅଟନ୍ତି। ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶେଷ ଅଧ୍ୟାୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ମୋହରାଙ୍କନକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରେ, ଯେମାନେ ସଦାକାଳ ଦୀପ୍ତିମାନ ତାରାମାନଙ୍କ ଭାବରେ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ବିଦ୍ରୋହର ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ପଦ ଏଗାରରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ସେହି ଏକଇ ଇତିହାସକୁ 1290 ବର୍ଷ ସହିତ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ସେହି ଏକଇ ଗଠନର ମଧ୍ୟ ପଦ ଅଟେ।

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କ ହସ୍ତକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଗଠନର ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ସେହିଟି ଅନେକ ସତ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; କିନ୍ତୁ ଏହା ସେ ତାଙ୍କ ଜନଙ୍କୁ ଯେ ପଥରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେହି ପଥକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶିତ ବାଣୀ 2023 ମସିହାର ଜୁଲାଇ ମାସରେ ମୁଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା। ସେହି ମୁଦ୍ରାଭଙ୍ଗରେ ସାତ ଗର୍ଜନର ମୁଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ଓ ଦାନିଏଲର ସନ୍ଦେଶର ମୁଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ଯେପରି ଏହା ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଏହି ମୁଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ଚାଳିଶତମ ପଦର ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସର ମଧ୍ୟରେ ଘଟେ, ଯାହା 1989 ମସିହାରେ

ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ରବିବାର ଆଇନରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। ସେହି ଇତିହାସରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନେ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହେବେ, ଏବଂ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଢାଳିଦେବା ଦ୍ୱାରା ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୁଅନ୍ତି। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଢାଳିଦେବାକୁ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଏହାକୁ ସପ୍ତମ, ଏବଂ ଏହିପରି ଅନ୍ତିମ ମୁଦ୍ରା ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଯିହୁଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବିଜୟୀ ହେଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାତଟି ମୁଦ୍ରାରେ ମୁଦ୍ରିତ ପୁସ୍ତକଟିକୁ ଖୋଲିପାରିଲେ।

ଷଷ୍ଠ ମୋହର ଅଧ୍ୟାୟ ଛଅର ଶେଷରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତୋଳନ କଲା, ଯେ ପାପ ପାଇଁ ଆଉ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ନ ରହିବା କାଳରେ କିଏ ସ୍ଥିର ରହିପାରିବ।

> କାରଣ ତାହାଙ୍କ କ୍ରୋଧର ମହାନ ଦିନ ଆସିଯାଇଛି; ଏବଂ କିଏ ସ୍ଥିର ରହିପାରିବ? ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 6:17.

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧ୍ୟାୟ, କିମ୍ବା ଆପଣ କହିପାରନ୍ତି ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦ, ରବିବାର ନିୟମ ସଙ୍କଟ ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ସଂଗୃହୀତ ହେଉଥିବା ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୌଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ଏବଂ ମହାଜନସମୂହକୁ ପରିଚୟ କରାଏ। ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୌଆଳିଶ ହଜାର ହେଉଛନ୍ତି ଷଷ୍ଠ ମୁଦ୍ରାର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର। ସେମାନଙ୍କୁ ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇସାରିବା ପରେ, ତାପରେ, ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟ ସପ୍ତମ ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ମୁଦ୍ରାଟି କାଢ଼ାଯାଇଥିବାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

> ଏବଂ ସେ ସପ୍ତମ ମୁଦ୍ରା ଖୋଲିବାବେଳେ, ସ୍ୱର୍ଗରେ ପ୍ରାୟ ଅର୍ଧ ଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିରବତା ହେଲା। ଏବଂ ମୁଁ ସେହି ସାତ ଦୂତଙ୍କୁ ଦେଖିଲି, ଯେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସାତଟି ତୂରୀ ଦିଆଗଲା। ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଦୂତ ଆସି ବେଦୀ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲେ, ତାଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଧୂପପାତ୍ର ଥିଲା; ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଧୂପ ଦିଆଗଲା, ଯେପରି ସେ ସିଂହାସନର ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେଦୀ ଉପରେ ସମସ୍ତ ପବିତ୍ରଜନଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ତାହା ଅର୍ପଣ କରନ୍ତୁ। ଏବଂ ସେହି ଧୂପର ଧୂଆଁ, ଯାହା ପବିତ୍ରଜନଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ଥିଲା, ଦୂତଙ୍କ ହାତରୁ ଉଠି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ପହଞ୍ଚିଲା।
>
> ତାହା ପରେ ସେହି ଦୂତ ଧୂପପାତ୍ରଟି ନେଇ, ବେଦୀର ଅଗ୍ନିରେ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ, ଏବଂ ପୃଥିବୀରେ ତାହା ନିକ୍ଷେପ କଲେ; ତାହାପରେ ସ୍ୱର, ମେଘଗର୍ଜନ, ବିଜୁଳିଚମକ, ଏବଂ ଭୂମିକମ୍ପ ହେଲା। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 8:1–5।

ଯିଶାୟା ଅଧ୍ୟାୟ ଛଅରେ "ଅଙ୍ଗାର" ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ "ଅଗ୍ନି," ଯାହାକୁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ପବିତ୍ରୀକରଣର ପ୍ରତୀକ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରିଛନ୍ତି, ବେଦୀରୁ ନିଆଯାଇ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଛିଞ୍ଚି ଦିଆଯାଏ। ପେନ୍ତେକୋଷ୍ଟ ଦିନ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିଥିବା "ଅଗ୍ନି" "ଅଗ୍ନି"ର ଜିଭାମାନଙ୍କ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା। "ଅଗ୍ନି" ହେଉଛି ସେହି ଉପାୟ, ଯାହାକୁ ଚୁକ୍ତିର ଦୂତ ଲେବିର ପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି।

> "'ଯାହାଙ୍କ ହାତରେ ପଖା ଅଛି, ସେ ନିଜ ଖଳିଆଣକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପରିଶୋଧନ କରିବେ, ଏବଂ ନିଜ ଗହମକୁ ଭଣ୍ଡାରରେ ସଂଗ୍ରହ କରିବେ।' ମାଥିଉ 3:12। ଏହା ପରିଶୋଧନର ସମୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା। ସତ୍ୟର ବାକ୍ୟଦ୍ୱାରା ଚାଫ ଗହମଠାରୁ ପୃଥକ କରାଯାଉଥିଲା। ତିରସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ଅହଂକାରୀ ଏବଂ ଆତ୍ମଧାର୍ମିକ ଥିବାରୁ, ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଜୀବନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ଜଗତପ୍ରେମୀ ଥିବାରୁ, ଅନେକେ ଯୀଶୁଠାରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇଲେ। ଅନେକେ ଏଯାବତ୍‌ସେହି ଏକେଇ କାମ କରୁଛନ୍ତି। ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ପରୀକ୍ଷିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯେପରି କପର୍ନାହୂମର ସମାଜଗୃହରେ ସେହି ଶିଷ୍ୟମାନେ ପରୀକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟକୁ ହୃଦୟରେ ଲାଗୁ କରାଯାଏ, ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ସହ ସମନ୍ୱୟରେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦେଖନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆତ୍ମତ୍ୟାଗମୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନୁହନ୍ତି। ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ସେମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହୁଅନ୍ତି। ସେମାନେ ଅପମାନିତ ହୋଇ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି, ଯେପରି ସେହି ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ଗୁଣୁଗୁଣୁ କହିଥିଲେ, 'ଏହି କଥା କଠିନ; ଏହାକୁ କିଏ ଶୁଣି ପାରେ?'" The Desire of Ages, 392.

ଅଗ୍ନି ହିଁ ଏଲିୟାଙ୍କର ନିବେଦନ ଉପରେ ଅବତରିଥିଲା, ଯେପରି ଗିଦିଅନଙ୍କର ନିବେଦନ ଉପରେ ଦୂତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅବତରିଥିଲା। ପରିଶୋଧନର "ଅଗ୍ନି" ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ, କାରଣ ପବିତ୍ର କରାଯିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରୀକୃତ ହେବା। ସପ୍ତମ ମୁଦ୍ରା ଖୋଲି ଦିଆଯାଇବାବେଳେ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ନିକ୍ଷେପ ହୋଇଥିବା "ଅଗ୍ନି"

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସନ୍ଦେଶର ଶକ୍ତିଦାନକୁ ସୂଚିତ କରେ, ସପ୍ତମ ତୁରୀର ଧ୍ୱନି ସମୟରେ, ସାତଟି ବଜ୍ର ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିକୃତ ଘଟଣାମାନଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂରଣ ସମୟରେ, ଏବଂ ଦାନିୟେଲ ବାରଟିର ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ସୁନିଶ୍ଚିତ, ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଦ୍ରିତ ରହିଥିଲା।

ମାନବୀୟ ପରୀକ୍ଷାକାଳର ସମାପ୍ତିର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ଯେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ମୁଦ୍ରାଖୋଲା ହୁଏ—ତାହାରେ ସାତ ଗର୍ଜନର ମୁଦ୍ରାଖୋଲା, ସପ୍ତମ ମୁଦ୍ରାର ଅପସାରଣ, ଦାନିଏଲ ବାର ଅଧ୍ୟାୟର ମୁଦ୍ରାଖୋଲା, ଏବଂ ଦାନିଏଲ ଏଗାରର ଚାଳିଶତମ ପଦ୍ୟର ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସର ମୁଦ୍ରାଖୋଲା ସମିଳିତ ଅଛି; ସେହି ନିଖୁଦ୍ଧ ଇତିହାସ, ଯେଉଁଠାରେ ଦୂତ ଶଣବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ମଣିଷଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ, "ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କର ଶେଷ କ'ଣ ହେବ?"

ସୂତ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ସେହି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ—ତୁମେ ଯେତେବେଳେ 2023 ମସିହାର ଜୁଲାଇ ମାସରେ ବିଳମ୍ବର ସମୟର ଉପସଂହାରକୁ ପହଞ୍ଚ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଳିଶି ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ଇତିହାସକୁ ପହଞ୍ଚିଯାଅ।

ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ—ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଏକାଦଶର ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଦିନର ଶେଷରେ, ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରୁ ଏକ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସନ୍ଦେଶ, ୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଚିହ୍ନିତ ଶେଷ ସମୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ ଭାବେ, ମୋହରମୁକ୍ତ ହେବ। ଯେ ସତ୍ୟ ତାହାବେଳେ, ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଦିନର ଶେଷରେ, ମୋହରମୁକ୍ତ ହେବ, ସେହି ସତ୍ୟ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ସେହି ନଅଟି ପଦରେ ଅବସ୍ଥିତ ହେବ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ମୋହରାଙ୍କନ ଏବଂ ମୋହରମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଚିହ୍ନିତ ଓ ପରିଭାଷିତ କରେ।

ଆମେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ।

> "ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଲେ, ପିଢ଼ୀରୁ ପିଢ଼ୀକୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ହୋଇଆସିଥିବା ପରମ୍ପରାଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କର ମାନବୀୟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା, ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସତ୍ୟକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆଡ଼କରି ଦେଇଥିଲା। ସତ୍ୟ ପରମ୍ପରାର ବିପୁଳ ସ୍ତୂପ ତଳେ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇଥିଲା। ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହାରାଇଯାଇଥିଲା; କାରଣ ନିଜମାନଙ୍କର ଅବିଶ୍ୱାସରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଧନଭଣ୍ଡାରର ଦ୍ୱାରକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ। ଅନ୍ଧକାର ପୃଥିବୀକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କଲା, ଏବଂ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆବୃତ କଲା। ସତ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ପୃଥିବୀ ପ୍ରତି ଚାହିଁଲା; କିନ୍ତୁ କେଉଁଠିମଧ୍ୟ ଦୈବୀ ଛାପ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉନଥିଲା। ମୃତ୍ୟୁର କଫନ ସଦୃଶ ଏକ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ଛାୟା ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା।"

> "କିନ୍ତୁ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ବିଜୟୀ ହେଲେ। ସେ ଦିବ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ପୁସ୍ତକକୁ ବନ୍ଦ କରିଥିବା ମୁଦ୍ରାକୁ ଖୋଲିଲେ। ଜଗତକୁ ଶୁଦ୍ଧ, ଅମିଶ୍ରିତ ସତ୍ୟ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା। ଅନ୍ଧକାରକୁ ପଛକୁ ହଟାଇବାକୁ ଓ ଭ୍ରମକୁ ପ୍ରତିହତ କରିବାକୁ ସତ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ଅବତରଣ କଲା। ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ପଠାଯାଇଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ଆଲୋକ ଜଗତକୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଆଲୋକିତ କରିବାକୁ ଥିଲା। ସେଠାରେ ଏମିତି ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଥିଲେ, ଯେମାନେ ଜ୍ଞାନ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ନିଶ୍ଚିତ ବଚନ, ପାଇଁ ଆତୁରତାସହିତ ଖୋଜୁଥିଲେ; ଏବଂ ସେହି ବଚନ ଆସିଲାବେଳେ, ତାହା ଅନ୍ଧକାରମୟ ସ୍ଥାନରେ ଦୀପ୍ତିମାନ ଆଲୋକ ସଦୃଶ ଥିଲା।" Spalding Magan, 58.

> "ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଓ ଫରିଶୀମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁଥିବା ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜମାନଙ୍କର ଧାରଣା ଓ ପରମ୍ପରାନୁସାରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥା ଓ ନୀତିବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଅଧିକ କଠୋର ଓ ଦୁସାଧ ହୋଇଯାଉଥିଲା। ଏହାର ଆତ୍ମିକ ଅର୍ଥରେ, ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ପୁସ୍ତକ ସଦୃଶ ହୋଇପଡ଼ିଲା, ଯାହା ସେମାନଙ୍କର ବୁଝିବାର ସୀମାରୁ ବନ୍ଦ ଥିଲା।" Signs of the Times, May 17, 1905.